

[Vivike.]

tilsige fuld støtte til regeringsforslagets gennemførelse i den form, det foreligger.

Iver Poulsen: Som andre ordførere allerede har sagt, må det forekomme umiddelbart ejendommeligt, at en lov om naturfredning virkelig kan blive forældet på mindre end 2 år; men det må regeringen jo mene, siden dens minister for kulturelle anliggender allerede nu fremsætter forslag om betydelige ændringer i den naturfredningslov, som regeringen selv gennemførte så sent som den 16. juli 1961. Men en del af forklaringen herpå ligger måske i, at naturfredningen siden dengang er henlagt under en anden og som bekendt meget reformivrig minister, for hvem den private ejendomsret er noget samfundsfjendsk, medens statseje og statsdirigering synes at være noget af det mest lykkelige bringende.

Forslaget tilsigter ikke blot at indhente det, regeringen måtte give afkald på i 1961, hvis det dengang fremsatte forslag skulle opnå støtte fra en del af oppositionen, men det går betydeligt videre. For det første tilstræbes en yderligere udhuling af den private ejendomsret og indskrænkning af en ejers ret til at disponere over det, der er hans retmæssige ejendom, og for det andet skal efter forslaget ministeren for kulturelle anliggender have en uhyre vidtgående bemyndigelse som øverste ankeinstans i naturfredningsspørgsmål, idet ankenævnene foreslås ophævet og ministeren gjort til øverste instans i naturspørgsmålene.

Efter den foreslåede tilføjelse, punkt c i § 1, stk. 1, kan ministeren praktisk taget inddrage hele landet under den af ham administrerede fredningslov, idet ethvert landskab, hvis bevarelse og pleje ministeren af den ene eller den anden grund finder af væsentlig betydning for almenheden, kan inddrages under loven, og det vil næppe volde en så foretagsom mand som den højtærede kulturminister vanskeligheder at finde en sådan væsentlig betydning knyttet til næsten hver eneste tomme af Danmarks jord.

Men det er ikke blot fredningsplaner, den højtærede minister for kulturelle anliggender vil dirigere. Det er efter den foreslåede § 22 a også udstykning inden for de områder, som endnu ikke på anden måde er

blevet offer for regeringens planlægningsmani, idet visse udstykninger her ikke må foretages uden fredningsplanudvalgenes tilslutning, og da enhver fredningsplan skal godkendes af ministeren for kulturelle anliggender, tillægger forslaget altså ministeren en næsten diktatorisk myndighed på dette område.

Forslaget er også ejendommeligt ved sin tilbagevirkende kraft. En lov plejer da vist ellers kun at omfatte forhold, som indtræffer efter lovens ikrafttræden, men ifølge forslaget § 1, punkt 13, ønsker ministeren nu også bemyndigelse til at kunne standse enhver udvikling, hvor en sådan er begyndt efter den 1. juli 1937. Ved en første gennemlæsning af forslaget troede jeg virkelig, at der var tale om en trykfejl, men min videre læsning af lovforslagets § 2 fjernede min tvivl, for her foreslås også, at loven skal have tilbagevirkende kraft og finde anvendelse på fredningssager, der er rejst, og ansøgninger, der er modtaget af fredningsnævn og fredningsplanudvalg, før denne lovs ikrafttræden. Om forslaget ligefrem er i strid med konventionen om menneskerettighederne, der forbyder love med tilbagevirkende kraft, er måske tvivlsomt, men disse bestemmelser føles i hvert fald som en urimelighed over for de mennesker, der rammes og har administreret efter gældende love.

Forslagets § 1, punkt 18, den foreslåede § 33, pålægger ministeren for kulturelle anliggender at lade udarbejde planer for alt og omfattende hele landet, et forslag, som vi naturligvis må gå stærkt imod. I nævnte § 33, stk. 2, hedder det videre, at udgifterne til udarbejdelsen af disse omfattende planer bevilges på finansloven. Her vil jeg gerne spørge, om regeringen virkelig finder det forsvarligt netop nu at forøge statens udgifter med disse nye udgifter, som sikkert bliver ret betydelige, og om meningen er, at disse udgifter skal bevilges, før udarbejdelsen af planerne påbegyndes, eller det skal være sådan, at ministeren bare kan planlægge løs, som det passer ham, og derefter komme med regningen og under henvisning dels til den pligt, lovens § 33 pålægger ham, dels til statens moralske forpligtelse, forlange regningen betalt.

Men det er ikke nok med, at regeringen med dette lovforslag ønsker at angribe og